

De ochtend in Sevilla ruikt naar sinaasappel en warme steen, ook al is het nog vroeg. Rolluiken gaan omhoog. Een bezem schuift stof bijeen. De kathedraal staat er al eeuwen en doet alsof de man met zijn leren cowboyhoed en rugzak met Australisch vlaggetje niet bestaat.

De Via de la Plata begint hier. De zilverroute. Ooit Romeins. Nu stoffig, lang, recht, onverbiddelijk.

In Monesterio ziet hij voor het eerst mede pelgrims. Een Frans stel. Twee Italianen. Een Duitse vrouw met poles als antennes. Ze praten over blaren, hitte, afzien, snurken.

De dagen schuiven in elkaar. 's Middags zoekt hij koelte in de schaduw van een verweerde muur.

Hugh loopt al een uur wanneer hij hem ziet. Een mede pelgrim voor hem. Niet ver, twintig misschien dertig meter. Donkere rugzak, rechte rug, maar zijn passen zijn ongelijk. Alsof een been een fractie later besluit mee te doen. Hugh haalt hem makkelijk in. Morning, zegt hij.

De man draait zijn hoofd. Smalle bril, kaal hoofd en grijze stoppels. Blauwe ogen die even scherp kijken en dan zachter worden. Guten Morgen.

Ze lopen een paar passen naast elkaar. Dan nog een paar. English? Vraagt Hugh.

De man schudt zijn hoofd, Deutsch. Hij tikt op zijn borst, Kurt.

Hugh.

Ze knikken. Meer is er niet nodig. Na een tijdje ziet Hugh het beter. Kurt loopt moeilijk. Niet mank maar stroef, alsof zijn lichaam niet volledig meewerkt. Ze stoppen bij een stenen bankje en drinken water. Kurt ademt zwaar. Hij kijkt naar de horizon of hij daar iets moet ophalen. Hij zegt iets in het Duits. Hugh begrijpt alleen het woord, Krebs.

Ze zitten even naast elkaar. Twee mannen in een landschap dat vraagt om rust.

Kurt pakt zijn stok, staat op en begint te lopen.

Hugh volgt. De taal is een beperking. Gebaren, wijzen. Soms een lach om niets. Soms stilte die niet ongemakkelijk is. In de middag lopen ze gelijk. Stap voor stap. Een warme wind blaast in hun gezicht. Camino, glundert Kurt. Hugh knikt. Camino.

Ze lopen verder. Samen, zonder dat iemand dat heeft voorgesteld.

Ze lopen nu twee dagen samen. Niet naast elkaar maar in elkaars tempo. Dat is iets anders.

Kurt staat vroeg op. Nog voor het licht echt doorbreekt. Hij rolt zijn slaapzak strak op, vult zijn rugzak. Zijn bewegingen zijn precies, alsof orde het enige is dat hij nog controleert.

Buiten ruikt het naar nat gras en in zijn neus ruikt hij de koffie al die verderop op hem wacht. Hugh haalt hem in en sluit bij hem aan. Na de cortado's lopen ze verder zonder te praten.

Halverwege de ochtend stopt Kurt plotseling. Hij leunt zwaar op zijn stok. Zijn gezicht is grauw, zijn adem kort.

Hugh wacht. Na een minuut knikt Kurt, weiter. Maar nog geen tien minuten later wijst hij naar een laag muurtje. Ze gaan zitten. Kurt haalt een plastic map uit zijn rugzak. Geen pelgrimspaspoort maar medische papieren. Scans, medische termen in strak Duits. Hugh begrijpt ze niet maar ziet genoeg.

Uitgezaaid. Kurt tikt op zijn borst, op zijn buik. Krebs zegt hij rustig, überall. Hij glimlacht zelfs een beetje.

Hugh voelt geen schok. Het woord is te groot voor de open vlakte om hen heen. Hij kijkt naar Kurt zoals hij naar de weg kijkt, hij is er gewoon.

Why? Vraagt hij zacht. Kurt begrijpt het en wijst naar voren. Naar het zuiden. Naar iets dat nog weken weg is.

Santiago, zegt hij. Hij tikt op zijn hart. No Krankenhaus. Hij maakt een wegwerpgebaar. Klaar, genoeg.

Langzaam in losse Engelse woorden vult hij aan. Vrouw overleden, twee jaar, kinderen hebben eigen leven. Huis leeg, arts zegt, weinig tijd, zes maanden misschien minder.

Een keer, Santiago.

Hugh kijkt naar de horizon. De weg is nog steeds recht. Onverbiddelijk. Maar nu anders.

Ze zitten een poosje zonder woorden. Een vogel schiet laag over het veld. In de verte blaft een hond. Kurt verbreekt de stilte en staat op. Langzaam, zegt hij. Langzaam. Hugh knikt. Ze lopen verder. Geen haast, geen schema. Alleen de volgende stap en nog een.

De hitte zindert boven de smalle asfaltweg. De twee mannen lopen in stilte. Die wordt wreed verstoord door een harde bel. Achter hen nadert een fietser. Hij rijdt niet hard maar soepel. Kleine rode fietstassen. Een shirt in de kleuren van de Spaanse vlag. Sportzonnebril.

Buen Camino, roept hij breed lachend als hij hen passeert.

Kurt steekt zijn stok in de hoogte, Hugh knikt.

De man fietst een paar meter door, kijkt om remt en stapt af. ¿De dónde, vraagt hij.

Hugh wijst achter zich, Sevilla.

De uitdrukking op het gezicht van de man laat zien dat hij vol bewondering is. Hij begint in rap Spaans te praten, wijst op zijn borst en zegt, Manolo.

Kurt

Hugh

Drie namen, drie talen

Manolo praat snel. Te snel. Het Spaans rolt als grind van een helling. Hugh begrijpt niets, Kurt nog minder. Manolo merkt het maar kan toch duidelijk maken dat hij bij de volgende albergue overnacht en ze daar wel ergens tegen zal komen. Hij stapt op zijn fiets. Hasta pronto, peregrinos. Al snel is hij uit het gezicht van de twee mannen verdwenen.

Ze kijken elkaar aan, halen hun schouders op en stappen verder.

De albergue ligt op het hoogste punt van het dorp. Witgekalkte muren. Een plastic tuinstoel bij de deur. Binnen ruikt het naar wasmiddel en knoflook. Achter een provisorische balie zit een man met grijs haar en een staartje. Camino shirt van jaren geleden. Als Hugh binnenkomt zegt hij, welkom. Nederlands?

Nee, Australisch. Ook goed, zegt de man met een glimlach, welcome. I'm Henk. Zijn Engels is soepel, zijn Duits ook blijkt al snel als Kurt zijn naam noemt. Hij deelt de papieren lakens uit en wijst ze hun bed.

De douche is lauw, perfect. Het stof en de vermoeidheid spoelt van Hugh's schouders. Het zweet van Kurt's rug. Even languit op bed, even bijkomen.

Op het terras in de schaduw zit Manolo. Op tafel staat brood, olijven en een fles goedkope vino tinto. Hij wenkt en Hugh, Kurt en Henk schuiven aan. Manolo praat veel, over zijn werk als taxichauffeur in Sevilla en nu een weekje fietsen naar Salamanca. Over hoe dom het is om nu in augustus te lopen. Henk vertaalt waar nodig.

Henk vraagt aan Kurt waarom hij deze camino loopt. Het wordt stil. Kurt kijkt naar zijn handen. In het Duits doet hij zijn verhaal, Henk vertaalt. Het wordt stil, het enige geluid is het slikken van de mannen. Een paar weken. Een paar maanden. Meer heb ik niet. Daarom loop ik nu in augustus mijn camino. Ik loop tot het niet meer gaat.

Zelfs de vogels houden zich stil, honden blaffen niet meer. Manolo staat op zonder iets te zeggen. Loopt naar binnen.

Tien minuten later komt hij terug, hij blijft staan. Ik heb naar huis gebeld, ik laat mijn fiets hier en loop verder met jullie mee. Geen groot gebaar. Een simpele mededeling.

De mannen kijken elkaar aan.

Drie mannen. Een camino.

De hitte begint al voor zonsopgang. De lucht is niet fris, alleen minder heet. Ze lopen vroeg. Geen lange rechte vlakke meer maar een trage klim die niet ophoudt. Manolo draagt twee rugzakken. Zijn eigen en die van Kurt. Zonder aankondiging heeft hij hem drie dagen geleden overgenomen. Weinig gewicht. Maar het gewicht zit niet in de tas.

Kurt loopt steeds moeilijker. Zijn schouders zijn smal. Na tien kilometer stopt hij voor het eerst. Niet om te drinken maar gewoon om te staan. Zijn ogen zijn dof. Weiter, zegt hij. Ze lopen door. Het asfalt begint te glanzen, in de verte trilt de horizon.

Na vijftien km struikelt Kurt. Geen val, alleen een misstap.

Hugh legt zijn hand op zijn arm. Langzaam, zegt hij. Kurt knikt maar zijn adem is anders. Korter. Dieper. Salamanca ligt nog een dag verder. Ze halen het dorp voor de stad niet. Het gebeurt op een open stuk. Geen schaduw, geen muur. Kurt stopt. Zet een stap, nog een. Hij zakt door zijn knieën. Geen kreet.

Manolo is er meteen. Legt rugzakken neer. Houdt Kurt's hoofd vast voordat het de grond raakt. Kurt's ogen zijn open maar hij kijkt erdoorheen. Zijn huid is grijs, zijn ademhaling onregelmatig. Manolo vloekt zacht in het Spaans, pakt zijn telefoon en belt. Twintig oneindige minuten later klinkt in de verte een sirene.

Het ziekenhuis ruikt naar ontsmetting en airconditioning. Witte muren, plastic stoelen. Manolo loopt onrustig heen en weer in de gang. Hugh zit, zijn hoed naast zich. Een arts praat snel in het Spaans. Ernstige bloedarmoede. Uitputting.

Transfusie. Kurt ligt klein in het bed. Slangen. Een zak bloed druppelt langzaam zijn aderen in. Hij glimlacht, pauze, zegt hij. Na twee dagen mag hij weg. Rust, behandeling, terug naar Duitsland. Op de stoep staat hij stil. Weiter.

Manolo kijkt hem lang aan, Hugh zegt niets. Ze draaien zich om.

Drie mannen. Langzamer, maar nog steeds vooruit

De laatste week is geen lopen meer. Het is verplaatsen. Kurt wordt lichter. Manolo draagt bijna alles. Soms een taxi voor tien kilometer. Soms twintig. Geen discussie meer over trots. Alleen over richting.

Vooruit, zegt Kurt. Altijd vooruit.

De heuvels rond Santiago zijn groen. Nu. De lucht ruikt anders. Minder stof. Meer regen.

Ze zien de torens niet ineens. Ze verschijnen tussen huizen, verdwijnen weer, komen terug.

Op de laatste ochtend lopen ze zwijgend. Kurt tussen hen in.

Onder de oude poort staat een man doedelzak te spelen. De klanken zweven boven de natte stenen. Langzaam. Treurig en toch niet. Manolo kijkt op. Hugh ook. Kurt glimlacht. Ze stoppen niet.

Met een arm om hem heen lopen ze verder. Stap voor stap. Het plein opent zich plotseling. Groot. Grijs. Ademend.

De kathedraal staat er. Zoals altijd.

Kurt blijft staan. Zijn knieën trillen. Hugh voelt het. Manolo ook.

Ze dragen hem niet. Ze ondersteunen hem. Dat is iets anders. Samen zetten ze de laatste meters.

Op het midden van het plein blijft Kurt staan. Hij kijkt omhoog. Lang. Alsof hij wil onthouden hoe het licht op de stenen valt.

Dan draait hij zich om. Geen woorden.

Ze omhelzen elkaar. Geen kloppen op de rug. Geen grap. Gewoon vasthouden.

Manolo huult openlijk. Hugh niet. Zijn ogen zijn nat maar hij blijft kijken.

Zes weken geleden waren ze onbekenden. Nu weten ze elkaars adem. Elkaars zwijgen.

Kurt fluistert iets. Freunde. Friends. Amigos.

Ze gaan zitten op de koude stenen. De doedelzak speelt verder.

De reis is voorbij. Niet het lopen. Maar deze weg.

Kurt leunt achterover tegen de muur van de kathedraal. Zijn ogen sluiten even. Een kleine glimlach blijft.

Genug, zegt hij.

Hugh kijkt naar het plein. Naar de mensen die aankomen, juichen, foto's maken.

Hij zet zijn hoed recht. De weg ligt niet meer voor hem.

Zes maanden later komt het ijskoude bericht, Kurt is overleden. Ze lopen nooit meer alleen.

